

— Wat was dat voor taal, dat die man daar zong?

— Coburgsch, mijnheer.

— Coburgsch! Hebt ge dan ieder half uur afstands een anderen tongval?

— Veel scheelt het niet: plaats en op een uur gaans van elkaâr hebben een andere taal, zoudt ge als vreemdeling zeggen, en een andere kleederdragt daarbij; bij de slechte wegen was er vroeger zoo geen verkeer, weet ge? Daar hebt ge de *Salzunger Mundart*, en de *Rudolstädter Mundart*, en de *Altenburger Mundart*, en de

— Hola, vriend, hola, de bel luidt, 'k moet naar *Markstahl*.

— Dan hebben de *Herrschaften* nog wel een uurtje tijd.

— Ja, maar op mij zal de trein niet wachten, en 'k moet. . . .

— Naar *Möhra* misschien? Daar gaan er wel een twintig hier uit *Eisenach* heen. Al den tijd, mijnheer, al den tijd. Zonder mij kunnen ze niet gaan: 'k ben de machinist, die er u brengen moet. De heeren zijn van nacht zeker te *Eisenach* geweest; gister de *Wartburg* gezien?

— Morgen of overmorgen; nu zijn we van *Weimar* gekomen.

— Ha, van de *Gewerbe-Ausstellung* of 't *Sängerfest*?

— De eene zagen, 't andere hoorden we even; langer toefden we bij 't *Goethe-Schiller-Denkmal* en in de *Fürstengruft*.

— Ge waart er toch niet in?

— Daar heb 'k een paar lauwerbladen, dit van Goethe's, dat van Schiller's lijkist. Zoo iets moet ik van den Lutherbeuk ook hebben, al is 't maar wat mos, want schenden wil 'k den boom niet. Dat gaat dan meê naar Holland. . . . Maar wacht, daar is dat nufje weêr, dat we te *Weimar* haar knecht — daar staat de vergulde verschoppeling — zoo *allergnädigst* hoorden brutaliseren. Zie, nu schijnt het wel haar beurt te zijn. Mamaatje leest